

תפ"ח 38863-11-13 (חיפה) - מדינת ישראל נ' עמאר סואעד (עציר)

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (חיפה) 38863-11-13 - מדינת ישראל נ' עמאר סואעד (עציר), תק-מח 2014(4),
{;p.IDHidden{display:none ;" (13/11/2014)16276

בית המשפט המחוזי בחיפה

13 נובמבר 2014

תפ"ח 38863-11-13 מדינת ישראל נ' סואעד(עציר)

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים
בטינה טאובר

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	עמאר סואעד (עציר),

גזר דין

השופטת ב' טאובר:

מבוא

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום: ניסיון לרצח, עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, וגניבה, עבירה לפי סעיפים 383(א)(1) + 384 לחוק העונשין.

על פי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, פגש הנאשם, בעת שריצה עונש מאסר בעבודות שירות שנגזר עליו בתחנת משטרת ישראל בכרמיאל, במתלוננת, צעירה ילידת 1994, אשר שירתה בתחנת משטרת כרמיאל כמתנדבת בשירות לאומי.

המתלוננת מצאה חן בעיני הנאשם והוא פנה אליה מספר פעמים, הן בתחנת המשטרה והן במקום בו החנתה את מכוניתה, בסמוך לתחנה, ביקש לשוחח עמה, לקבל ממנה את

עמוד 1

מספר הטלפון הסלולארי שלה וביקש למסור לה את מספר הסלולארי שלו, על מנת שתתקשר אליו.

המתלוננת דחתה את פניותיו של הנאשם, הבהירה לו שאינה מעוניינת בקשר עמו והביאה את פניותיו אליה לידיעת הממונה עליה בתחנת המשטרה, שהתרה בנאשם שיחדל ממעשיו.

חרף פניות הממונה, המשיך הנאשם לעקוב אחר מעשייה של המתלוננת, לנעוץ בה ובחברתה מבטים ולהשמיע קולות. המתלוננת חזרה ודרשה מהנאשם שיפסיק להביט לעברה.

הנאשם, אשר הרגיש פגוע ומושפל מתגובת המתלוננת, החליט לנקום במתלוננת וביום 06/11/13 לקח ממטבח ביתו סכין גדולה, באורך של כ-30 ס"מ, הסתיר אותה על גופו ונסע עם אחיו לכרמיאל.

הנאשם הגיע לכרמיאל בסמוך לשעה 06:15, התמקם במקום מסתור, בקרבת מקום למקום בו נהגה המתלוננת להחנות את מכוניתה מדי בוקר, והמתין להגעתה, בכוונה לדקור אותה ולגרום למותה. לאחר כשעה, בסמוך לשעה 07:20, הגיעה המתלוננת למקום והחנתה את מכוניתה, בלא שהבחינה בנאשם. בשלב זה יצא הנאשם ממקום המסתור, כשהסכין שלופה בידו, ניגש לרכבה של המתלוננת, פתח את דלת רכבה ומיד החל לדקור אותה בכוח בבית החזה משמאל.

הנאשם המשיך לדקור את המתלוננת, שניסתה להיאבק על חייה ולהדוף את הנאשם מעליה, באמצעות ידיה ורגליה.

הנאשם משך את המתלוננת מרכבה, הפיל אותה על הכביש, דקר אותה בגבה ובעודה שוכבת על הכביש פצועה קשה ושותתת דם רב, נטל ממנה את מכשיר הפלאפון. לאחר מכן, נמלט הנאשם מהמקום בריצה, בלא שהזעיק איש לעזרת המתלוננת.

בהמשך, ניסה הנאשם לעיין בתכתובת שבמכשיר הפלאפון של המתלוננת ומשלא הצליח, השליך את המכשיר על הקרקע בנתיב בריחתו והמשיך להימלט.

הנאשם הגיע לכפר מגוריו, נפטר מהסכין ולאחר שהבחין בניידות משטרה המחפשות אחריו, נמלט למטע זיתים בסמוך לכפרו וניסה להתחבא מפני השוטרים עד למעצרו.

2. יצוין, כי בהכרעת הדין נקבע, כי הנאשם דקר את המתלוננת 8 דקירות, מתוכן 3 דקירות בצד שמאל של בית החזה, אשר גרמו לפגיעה בריאה ולשבר בצלע מספר 9, וכן דקר את המתלוננת בעמוד שדרה גבי, בזרוע השמאלית ובירך שמאל.

הדקירות שביצע הנאשם היו עמוקות וחודרות, גרמו לחזה אוויר מצד ימין ומצד שמאל וחייבו טיפול רפואי מציל חיים. רק תודות לעובדה, שעוברי אורח שמעו את צעקותיה של המתלוננת והזעיקו עזרה רפואית דחופה, ניצלו חייה של המתלוננת.

עמוד 2

3. טענת הנאשם, לפיה אין מקום להרשיעו, בגין מחדלים בחקירתו והחלשת כושר השיפוט שלו על רקע בעיות נפשיות, בעיות קוגניטיביות והשפעת אובססיה, חסכי שינה, שימוש בסמים ושתיית אלכוהול, נדחו בהכרעת הדין.

ראיות לעונש

4. במסגרת הטיעון לעונש הוצג גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, לפיו לנאשם רישום פלילי בגין הרשעה בעבירות של החזקת סכין שלא כדין, שבל"ר ונטישה, שבוצעו על ידו בתאריך 12/11/10 ושעליהן נידון בתאריך 30/05/13 לארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות, לשישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים ולתשלום קנס, כאשר המאסר על תנאי, כמצוין על ידי המאשימה בסיכומיה, הינו בר הפעלה.

כן הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, שבוצעה על ידו באותו תאריך (12/11/10) ובאותן נסיבות, בגין נדון הנאשם בבית משפט השלום לתעבורה לפסילה בפועל.

תסקיר שירות המבחן ותסקיר נפגעת העבירה

5. בתסקיר שירות המבחן העריך שירות המבחן, כי קיימת רמת סיכון גבוהה אצל הנאשם להישנות עבירות דומות בעתיד. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם ענישה קונקרטית ומוחשית במאסר, אשר יחדד עבורו את הגבול מפני הישנות התנהגות עוברת חוק, וזאת לצד פסיקת פיצוי לנפגעת העבירה. שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצת טיפולית בעניינו של הנאשם במסגרת השירות. עם זאת, המליץ שירות המבחן, כי הצהרותיו של הנאשם בפני שירות המבחן, בדבר רצונו להשתלב בהליך טיפולי ייעוצי בתחום אלימות, יובא בפני שירות בתי הסוהר במסגרת מאסרו של הנאשם.

שירות המבחן הדגיש, כי התנהלות הנאשם באירוע מצביעה על צרכי שליטה עזים, קושי בנפרדות, אימפולסיביות, קושי בהפעלת שיקול דעת בוגר וקושי בראיית האחר. התנהלות וקשיים אלה של הנאשם, יחד עם העובדה, שסנקציות עונשיות שהוטלו עליו בעבר לא היוו גורם מרתיע מפני הישנות עבירות, שעה שהנאשם ביצע עבירות נוספות וחמורות יותר בעודו מרצה עונש של מאסר בעבודות שירות, מצביעות על הסלמה בדפוסי ההתנהגות וכל אלה, לעמדת שירות המבחן, מהווים פרמטרים מגבירי סיכון.

6. תסקיר מפורט מאוד בעניינה של המתלוננת, נפגעת העבירה, חשף בפנינו, כי המתלוננת הייתה תלמידה מצטיינת, תפקדה היטב בשירות הלאומי והייתה עובר לאירוע אהודה, מקובלת, עצמאית, עליזה וחברותית.

לאחר ניסיון הרצח סבלה המתלוננת במהלך אשפוז מוכאבים קשים בכל חלקי גופה ומאז ועד היום הינה סובלת מחרדה אקוטית מפני הנאשם, כאשר האירוע הותיר במתלוננת השלכות שונות בפן הגופני, לרבות מגבלות תנועה בזרוע שמאל, קוצר נשימה וחששות. בפן הנפשי סובלת המתלוננת מתסמונת של הפרעה פוסט טראומטית, כשהיא נתונה במצב של

דכדוך תמידי ותחושה כבדה של אובדן. כן נגרמו למתלוננת פגיעות בתחום הריכוז, היכולת הלימודית ובתחום החברתי.

בתסקיר נפגעת העבירה צוינה גם הפגיעה הקשה, שנגרמה למשפחת המתלוננת בעקבות הפגיעה, כאשר בנוסף לכך, החשש מפני נקמת הנאשם או מי מבני משפחתו משבשת ומעכבת את יכולת השיקום של המתלוננת ובני משפחתה.

בסיום התסקיר מבוטאת הציפייה של המתלוננת, שהנאשם יקבל עונש מאסר משמעותי וכן כי יפסק לה פיצוי כספי, שיסייע לה, ולו במעט, במימון תהליך השיקום הפיזי והנפשי, אותו החלה ואשר עדיין צפוי לה.

תמצית טענות הצדדים

7. המאשימה ביקשה, כי בית המשפט יקבע, כי מתחם הענישה הכולל, בגין שלושת העבירות שביצע הנאשם באירוע זה, יעמוד על מאסר בפועל לתקופה שבין 15 ל-20 שנות מאסר בפועל ולצדו מאסר על תנאי ופיצויים למתלוננת.

המאשימה הוסיפה וציינה, כי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות על ידי הנאשם, כמפורט בסעיף 40(ט) לחוק העונשין, הינן מחמירות וקשות.

בהקשר זה ציינה המאשימה, כי הנאשם תכנן את מעשיו מראש בערב שקדם לאירוע, שעות לפני שהוציא את החלטתו אל הפועל. כן עמדה המאשימה על חומרת הנזקים שנגרמו למתלוננת, על הסיבה שהביאה את הנאשם לביצוע המעשים, בהיותה נטולת משקל ופשר, כאשר המתלוננת לא התעללה בנאשם, על מעשיו האכזריים והאלימים ועל היכולת שהייתה לנאשם להבין את המעשה והפסול בו, בהיותו גם בשליטה מלאה על מעשיו ויכול היה להימנע מעשייתם.

עוד טענה המאשימה, כי יש לדחות את הגנת הנאשם, ככל שתטען, שהמעשה נעשה במצב של קרבה לסייג לאחריות פלילית ו/או כי הנאשם היה קרוב לסייג של שכרות, לנוכח טענת הנאשם, שעשה שימוש באלכוהול ובסמים בערב עובר לאירוע.

המאשימה טענה בנוסף, כי יש לדחות טענת ההגנה, ככל שתעלה, שיש לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, בשל סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם, זאת לנוכח מכלול הנסיבות וגם לנוכח האמור בתסקיר שירות המבחן.

בסופו של דבר, טענה המאשימה, כי יש מקום לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם המוצע והנסיבות מצדיקות קביעת עונש ברף העליון של המתחם, תוך חיוב הנאשם בתשלום פיצויים למתלוננת.

בנוסף, עתרה המאשימה, כאמור, להפעלת עונש המאסר על תנאי של שישה חודשים, שנגזר על הנאשם בת"פ 35757-03-11 בבית משפט השלום בעכו, וזאת במצטבר למאסר בפועל שייגזר על הנאשם בתיק זה.

8.

הנאשם בטיעונו עמד על הקושי שבגזירת הדין ועל האינדיבידואליות של הענישה. הנאשם מבקש להביא בחשבון את נסיבות חייו ונסיבותיו האישיות, אשר נפרשו בהרחבה בסיכומיו. בין היתר, ציין הנאשם, כי הינו בן למשפחה בדואית, אשר התגוררה בכפר לא מוכר. לדבריו, נולד לאשתו השנייה של אביו לאחר היריון לא רצוי ולא מתוכנן וגדל כילד מנודה, שנחשף לאלומות פיזית ומילולית, כאשר קשייו ההתפתחותיים והנפשיים לא אובחנו והוא נשר בגיל צעיר מבית הספר היסודי, כשהוא משולב בעבודה כרועה צאן.

עוד הפנה הנאשם לחוות דעתו של הפסיכולוג הקליני, ד"ר סעיד נימר, אשר ציין בחוות דעתו, כי רמת האינטליגנציה של הנאשם כללית וגבולית, אובחנו ליקויים בתפקוד הניורואורגני, קשיי למידה, קשיים רגשיים, רמת ידע נמוכה, חוסר סקרנות אינטלקטואלית, אוצר מילים דל, יכולת חשיבה מוגבלת וריכוז נמוך.

הנאשם ציין, כי לא פעל בתחכום, מעצרו בוצע שעות ספורות לאחר האירוע ומאז שיתף פעולה עם חוקריו, נטל על עצמו אחריות מלאה, שיחזר את המעשה והתעניין בשלומה של המתלוננת. ברוח זו, לדעת הנאשם, יש לקרוא את תסקיר שירות המבחן ולהביא בחשבון את אישיותו ויכולותיו המוגבלים.

עוד ביקש הנאשם לזקוף לזכותו את העובדה, שעברו הפלילי אינו מכביד כלל ולחובתו הרשעה פלילית אחת בעבירה שאינה מסוג פשע.

לדעת הנאשם, לא הייתה לו יכולת מלאה להבין את המעשה ואת הפסול בו, לנוכח אישיותו המוגבלת ותנאיו הסוציאליים הנחותים, לרבות השפעה מסוימת של סמים אותם נטל. לפיכך, טוען הנאשם, שיש לראותו, כמפורט בחוות דעתו של ד"ר סעיד נימר, כמי שפעל מתוך מודעות מופחתת ומתוך מצב נפשי ברמה פחותה מבחינת החומרה, שכן מידת השליטה שלו על מעשיו הייתה נמוכה, בשל החלשת כושר השיפוט.

הנאשם טען, כי אבחנתו של המומחה, לפיה הוא עונה להגדרה של "סטוקר", מעידה אף היא על כך, שהוא היה נתון באובססיה, אשר יש בה כדי לסייג את אחריותו הפלילית.

הנאשם הוסיף וטען, כי בנסיבות המקרה, מעשיו לא הותירו אצל המתלוננת נכות רפואית או פיזית ויש להניח, כי אף לא נותרה לה נכות נפשית ובולט ניסיונה של המאשימה להאדיר ולהעצים את נזקיה של המתלוננת, בלא כל בסיס ראייתי או עובדתי.

לנוכח מכלול הנסיבות, כאשר הפסיקה אליה הפנתה המאשימה הייתה בנסיבות קשות יותר וחריגות, טוען הנאשם, כי תקרת המתחם צריכה לעמוד על 7 שנים ויש להשית על הנאשם עונש נמוך מ-5 שנות מאסר בפועל. בהקשר זה הפנה הנאשם לשורה ארוכה של פסקי דין, המלמדים, לעמדתו, על מתחם ראוי זה.

לבסוף, טען הנאשם, כי תסקיר שירות המבחן מהווה תשתית ראויה לסיכויי שיקומו של הנאשם בעתיד ומשכך, על בית המשפט לחרוג לקולא ממתחם העונש שייקבע על ידו, בשל שיקולי שיקום, כאמור בסעיף 40(ד)(א) לחוק העונשין.

9. בתום הטיעונים ביקש הנאשם להביע את התנצלותו על מעשיו כלפי המתלוננת, בית המשפט והמדינה וטען, כי ביצע את מעשיו בשל השפעה זרה כלשהי, שלא היה מודע לה.

דין

10. הנאשם הורשע, כאמור, לאחר ניהול הליך הוכחות, שבמהלכו נשמעו עדויותיהם של עדים רבים, ובכלל זה עדותו של הנאשם.

מסכת הראיות שנפרשה בפנינו הביאה למסקנה הבלתי נמנעת, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו, תוך שתכנן את צעדיו מראש, היה מודע באופן מלא למעשיו, המתין לשעת כושר מתאימה, פגע במתלוננת וגרם לה 8 דקירות עמוקות וחודרות, 3 מהן בבית החזה משמאל, הותיר אותה מתבוססת בדמה, נטל את מכשיר הפלאפון שלה, תוך שנס מן המקום וניסה להסתתר משוטרי המשטרה.

11. עונשו של הנאשם יגזר על פי הוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, על פיו על בית המשפט לקבוע, בין היתר, את מתחם העונש ההולם, בהתייחס לחומרת העבירה ומידת אשמו של הנאשם. קביעת מתחם העונש ההולם כפופה לעיקרון העל, עיקרון ההלימה, הקבוע בסעיף 40ב' לחוק העונשין, בגדרו על בית המשפט לתת את הדעת למספר שיקולים שיש להתחשב בהם בקביעת המתחם, לרבות: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם יקבע בית המשפט את העונש המתאים לנאשם בגדרי המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאשר בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור. ראה: ע"פ 8641/12, מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (פרסום נבו), 05/08/13; ע"פ 1127/13, עמאואל גברזגיי נ' מדינת ישראל (פרסום נבו), 15/01/14.

12. יחד עם זאת, במצב של ריבוי עבירות, כבעניינו, נדרש בית המשפט תחילה לשאלה, האם מדובר "באירוע אחד" או "במספר אירועים", בגינם יש לקבוע מתחם עונש הולם בנפרד לכל אירוע, ולהחליט, האם לגזור עונש נפרד לכל עבירה או לגזור עונש כולל לכל העבירות, כמצוות סעיף 40ג' לחוק העונשין.

מקובלת עליו עמדת המאשימה, עליה לא חלק הנאשם, כי יש לראות במכלול הנסיבות אירוע אחד, בו בוצעו 3 העבירות בהן הורשע הנאשם, שכן המדובר בתכנית עבריינית אחת, ברצף אירועים שבוצעו על ידי הנאשם כולם בסמיכות זמנים. לפיכך, אקבע מתחם עונש הולם אחד לכל 3 העבירות.

13. העבירה של ניסיון לרצח הינה עבירת אלימות חמורה ביותר ולא בכדי קבע המחוקק עונש של 20 שנות מאסר בצידה. המחוקק ביקש להחמיר עם מי שביצע עבירה זו, כאשר קביעת העונש ההולם ניתנת לשיקול דעתו של בית המשפט, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה לגופו.

14. במקרה זה פגע הנאשם בצורה קשה מאוד במספר ערכים חברתיים, הערך המקודש של חיי אדם, כבודו ושלמותו הגופנית והנפשית, שלום הציבור וביטחונו. רק כפסע היה, כי מעשיו הנפשעים של הנאשם היו גורמים למותה של המתלוננת.

בנפשו של הנאשם גמלה ההחלטה לפגוע במתלוננת. כל חטאה של המתלוננת היה, שלא נענתה לפנייתו של הנאשם ליצור עמה קשר, דבר שלא מצא חן בעיני הנאשם. הנאשם לא השלים עם החלטתה והחליט לנקום במתלוננת ולקפח את חייה.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשם הגה תכנית נקמה במתלוננת עוד ערב האירוע, ארב למתלוננת והוציא את תכניתו אל הפועל, עת שדקר את המתלוננת 8 דקירות חודרות ועמוקות, כאשר 3 הדקירות הראשונות מוקדו בבית החזה של המתלוננת משמאל. לבסוף, נמלט הנאשם מזירת האירוע, כשהמתלוננת נותרה מתבוססת בדמה, בלא שפנה לקרוא לעזרה למתלוננת.

מדובר במעשה תקיפה אכזרי וחסר כל פשר, שפגע קשות במתלוננת. חייה של המתלוננת אמנם ניצלו ואולם, הפגיעות הגופניות לא חלפו וכך גם הנזק שנגרם לנפשה לא חלף. חייה של המתלוננת השתנו מן הקצה אל הקצה.

מהמוצג ת/13, שהוגש לבית המשפט, עולה, שהמתלוננת המשיכה בטיפולים רפואיים גם לאחר שחרורה מן האשפוז בבית החולים.

המתלוננת סובלת מכאבים בצלקת הניתוחית באזור החזה משמאל, מהפרשות, מרגישות בפצע הדקירה בגב, מפגיעה בעצב האולינרי ומהגבלה ביישור ובתנועות מרפק שמאל. כן סובלת המתלוננת מקושי בנשימה בזמן מאמץ, מפחד מיציאה מהבית, מקושי בהירדמות, מסייטי לילה ומפחד לישון לבד.

פסיכולוג קליני, אשר עמו נפגשה המתלוננת, חווה דעתו, כי המתלוננת סובלת מאפקט בגוון חרדתי, מתכנים בתר חבלתיים עם עוררות יתר ומחשבות חוזרות על האירוע, מהתנתקויות, מפחד להיות בקשר ומחשש לנקמה.

הפסיכולוג העריך, שהמתלוננת זקוקה להתערבות פסיכולוגית דחופה במשבר שחוותה ולמניעת ההפרעה הפוסט טראומטית, והיא הופנתה לטיפול פסיכולוגי בקופת חולים.

15. יש לציין, כי פגיעתו של הנאשם לא פגעה רק במתלוננת ובבני משפחתה, אלא היא פוגעת גם בביטחונו הגופני של הפרט ובשלום הציבור בכלל. תקיפה כה אכזרית בלב עיר מעוררת חשש בלב כל אדם, שמא עלול אף הוא ליפול קורבן לתקיפה בלתי צפויה וחסרת כל פשר של מי שתכנן לפגוע בו.

16. הנאשם טען, כי המעשה נעשה על ידו במצב של קרבה לסייג לאחריות פלילית, כאמור בסעיף 40ט(9) לחוק העונשין, וזאת לנוכח הטענה, כי הנאשם סובל מהפרעה אישיותית, והן מחמת הטענה, כי עשה שימוש באלכוהול ובסמים ערב האירוע.

17. מהוראות סעיפים 40ג' ו-40ט(5)-(9) לחוק העונשין עולה, לכאורה, כי מצבו הנפשי של נאשם עשוי להיחשב כנסיבה הקשורה בביצוע העבירה הרלבנטית לקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה של הנאשם, ככל שבית המשפט סבור, כי היה בו כדי להשפיע על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם. ראה: רע"פ 6640/14, **פלוני נ' מדינת ישראל** (פרסום נבו), 13/10/14.
18. טענות הנאשם, באשר לשימוש בסמים ובאלכוהול ערב האירוע, נדחו לגופן במסגרת הכרעת הדין ובכל מקרה, לנוכח מכלול נסיבות האירוע ופעולותיו של הנאשם, סבורני, כי אין יסוד לטענת הנאשם, ששימוש זה, אם נעשה, הביא את הנאשם למצב של קרבה לסייג כלשהו לאחריות בפלילים.
19. זאת ועוד, טענת הנאשם, לפיה יש בטענת השכרות להוות נימוק לקולא, אף סותרת את ההלכה שנקבעה על ידי בית המשפט העליון, לפיה אין לראות בהשפעת האלכוהול על נאשם משום נסיבה מקלה. השכרות מהווה הגנה במצבים נדירים בלבד ולא כאשר היא נגרמה מרצונו ומדעתו של הנאשם. וראה: ע"פ 9356/09, **פלוני נ' מדינת ישראל** (פרסום נבו), 24/10/10.
20. באשר למצבו הנפשי של הנאשם ולטענותיו, לפיהן הינו סובל מהפרעה נפשית אישיותית, אשוב ואציין, כי הנאשם נמצא במסגרת הכרעת הדין כאחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין, לאחר שבשתי תקופות ההסתכלות, שנערכו לנאשם אצל ד"ר ג'הג'אה וד"ר נעון וכן במסגרת שירות המבחן, לא נמצאה עדות לפגיעה בבוחן המציאות או לקשיי שיפוט ומחשבות שווא אצל הנאשם, אלא באו לידי ביטוי מניפולציות ושקרים של הנאשם, אשר ביקש להתנער מהאחריות למעשיו, זאת, כאמור, בניגוד לממצאיו של הפסיכולוג מטעמו של הנאשם, ד"ר סעיד נימר, אשר נדחו בהכרעת הדין ונקבע, כי הנאשם אינו סובל ממחלת נפש, אשר גרמה להחלשת בוחן המציאות וכתוצאה מכך לביצוע העבירות.
21. באי כוח הצדדים הפנו לאסופה מגוונת של גזרי דין, המשקפים בעיניהם את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע הנאשם.
22. ב"כ המאשימה ציינה, ובצדק, כי אין בפסקי הדין, אליהם הפנה ב"כ הנאשם, נסיבות דומות לאירוע התקיפה שבענייננו. די אם אפנה לגזרי הדין שניתן בת"פ (חיפה) 38953-11-13, **מדינת ישראל נ' פלוני** (פרסום נבו), 18/09/14, עליו הוגש ערעור לבית המשפט העליון, שעניינו בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין ולא בעבירה של ניסיון רצח ואשר ניתן על רקע העובדה, שהנאשמת נחשפה להתעללות קשה וממושכת מצד המתלונן והייתה המצוקה נפשית על רקע התעללות זו.
- גזר דין זה וכן שאר גזרי הדין, אליהם הפנה ב"כ הנאשם, אינם דומים בנסיבותיהם למקרה התקיפה בענייננו ולכן, לא ניתן ללמוד מהם על העונש ההולם, בהתייחס לעבירות שבהן הורשע הנאשם והנסיבות בהן בוצעו.

לכל היותר, יש בגזרי הדין, אליהם הפנה הנאשם, כדי ללמד, שהעונשים, הנגזרים על

נאשמים בעבירה של ניסיון לרצח או בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לובשים כסות שונה, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה, ואין בהם כדי ליצור מדיניות קשיחה בנוגע לעבירות אלה.

23. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, לגבי מי שהורשע במקרי דקירה במסגרת ניסיון לרצח, נאמר מפי כב' השופט דנציגר בע"פ 2544/12, **איאד פטאפאה נ' מדינת ישראל** (פרסום נבו), 04/08/14 (להלן: "**פסק דין פטאפאה**"), כדלקמן:

"הגם שמלאכת גזירת הדין אינה עניין שבאריתמטיקה, וכל מקרה ניבחן על פי נסיבותיו הפרטניות, הרי שממספר פסקי דין של בית משפט זה עולה כי העונשים שהושתו על מי שהורשעו במקרי דקירה במסגרת ניסיון לרצח הגורמת לפציעת אדם - אשר נסיבותיהם קלות לאין שיעור מנסיבות המקרה דנן וכאשר לא נלווית לדקירה הרשעה בעבירות חמורות נוספות - נעו בין 10 ל-18 שנות מאסר [ראו למשל: ע"פ 2125/92 עודה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.3.1995); ע"פ 2965/06 אבו חאמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.9.2007) והאסמכתאות הנזכרות שם; ע"פ 1844/12 עואדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.2013)]."

24. על רקע מדיניות הענישה הנוהגת, נראה, אפוא, בענייננו, כי לנוכח הנסיבות החמורות של האירוע ותוצאותיו, משהנאשם דקר את המתלוננת בסכין מטבח שאורכה 30 ס"מ, 8 דקירות חודרות ועמוקות והמתלוננת נותרה בחיים אך בנס, הרי שניתן לקבוע מתחם עונש דומה לזה שנקבע ב**פסק דין פטאפאה**, שנע בין 10 שנות מאסר ל-18 שנות מאסר, גם בנסיבות תקיפתו האכזרית של הנאשם.

העונש המתאים

25. אשר לגזירת הדין, מתסקיר שירות המבחן עולה מפורשות, כי לא עומדת על הפרק שאלת שיקום. שירות המבחן לא התרשם מאמירותיו של הנאשם, כי הוא מעוניין בשיקום, לא מצא את הנאשם מתאים לשיקום במסגרת שירות המבחן, סבר כי הנאשם זקוק לעונש משמעותי מאחורי סורג ובריח וכן סבר כי שירות בתי הסוהר יוכל לשקול לשלבו בהליך במסגרת שירות בתי הסוהר.

אמנם, מעיון ברישום הפלילי בעניינו של הנאשם, עולה, כי בעברו של הנאשם הרשעה אחת בעבירות של החזקת סכין שלא כדין, שבל"ר ונטישה, שבוצעו על ידו בתאריך 12/11/10 ושעליהן נידון בתאריך 30/05/13 בין היתר לארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות, כך שאין המדובר בעבר פלילי מכביד, ואולם, מהתנהלות הנאשם עולה, כי הנאשם

לא הפנים את חומרת מעשיו ואף הסלים את התנהגותו העבריינית שעה שביצע את העבירות החמורות נשוא גזר הדין במהלך ריצוי עבודות השירות בגין העבירה של החזקת הסכין, כשתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי.

זאת ועוד, אף לאחר הרשעתו, מתכחש הנאשם לאחריותו לביצוע המעשים והוא עודנו טוען כי מעשיו נעשו מתוך "השפעה זרה".

לצד האמור, הנאשם צעיר, כבן 24, חווה נסיבות חיים קשות, אשר פורטו בתסקיר שירות המבחן ובדברי בא כוחו, ואכן שיתף פעולה במהלך החקירה.

בהתחשב בחומרת המעשים ובטווחי הענישה שצוינו, כאמור לעיל, אני סבורה, כי העונש המתאים צריך לעמוד על 15 שנות מאסר בפועל, בנוסף למאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

סיכום

26. לאור האמור לעיל, אמליץ לחבריי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

15 שנות מאסר בפועל שמנינים החל מיום 06/11/13.

מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו.

מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה של החזקת סכין שלא כדין, אלימות או רכוש מסוג עוון תוך שלוש שנים מיום שחרורו.

הפעלת עונש מאסר על תנאי של שישה חודשים שניתן ביום 30/05/13 בת"פ 35757-03-11 בבית משפט השלום בעכו, וזאת במצטבר לעונש המאסר בפועל שנגזר על הנאשם בתיק זה, כך שבסך הכל ירצה הנאשם חמש עשרה וחצי שנים (15 שנים ועוד 6 חודשים) בפועל שמנינים החל מיום 06/11/13.

הנאשם יפצה את המתלוננת בפיצוי בסך של 75,000 ₪. אין בכך כדי למנוע מהמתלוננת לתבוע את מלוא הפיצוי המגיע לה, לטענתה, בהליך נפרד.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט לא יאוחר מיום 01/02/15, שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום, ובכלל זה, פרטי חשבון הבנק להפקדת סכום הפיצוי.

27. אציע לחבריי להפנות את תשומת לב שירות בתי הסוהר להמלצת שירות המבחן, לפיה יש לבחון את התאמתו של הנאשם לטיפול למניעת אלימות, לשם הפחתת הסיכון להישנות מעשיו בעתיד.

השופט א' אליקים:

אני מסכים. להמחשת חומרת מעשיו של הנאשם והבנתו באשר לתוצאות, אפנה לסעיף 20 להכרעת הדין. הנאשם דקר את המתלוננת, ובחקירתו מיום 6.11.2013 הסביר כי חשב שהיא תמות בעקבות הדקירות שדקר אותה.

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

בסיכומי של דבר, הוחלט כאמור בסעיף 26 לפסק דינה של השופטת טאובר.

עוד אנו ממליצים לשב"ס לבחון אפשרות לשלב את הנאשם בהליך טיפולי, כמפורט בסעיף 27 לפסק דינה של השופטת טאובר.

בשולי גזר הדין נעיר כי מהעדויות למדנו שנפגעת העבירה התריעה בפני הגורמים המוסמכים בתחנת המשטרה, כי הנאשם מטריד אותה. ראוי כי תערך בדיקה של נסיבות המקרה, האם בפועל ננקטו הצעדים הנדרשים ע"י הגורמים הממונים, ויפקו הלקחים המתאימים. כל זאת כדי למנוע תקלות דומות בעתיד.

אנו מתירים את פרסום גזר הדין, למעט שם המתלוננת וכל פרט שיכול להביא לזיהויה.

ניתן היום, כ' חשוון תשע"ה, 13 נובמבר 2014, במעמד הצדדים ובאי כוחם.